

## Arrest

nr. 316 969 van 21 november 2024  
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI  
Rue Pasteur 37  
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. DIENI.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 5 juli 2023 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 januari 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart 40 jaar te zijn (°1983) en geboren te zijn in Asmara. U meent de Eritrese nationaliteit te hebben en tot de Tigrinya etnie te behoren.*

*U werd geboren in Asmara, maar op 3 jarige leeftijd vertrok u, samen met uw ouders en zus, naar Ethiopië via Soedan. U settelde zich in Gebre Gurache, een dorpje in de Oromia regio. Bij jullie aankomst verdween uw vader en enkele weken later verdween ook uw moeder en zus. U werd daarom opgenomen in het gezin van een zekere G.. U verbleef daar tot u 10 jaar was en werkte er als huismeid. U ging niet naar school en toen de vrouw des huizes overleed, nam u de bus naar Addis Abeba. Ook daar vond u werk als huismeid en werkte in bars van verschillende hotels. Het was in een van die bars waar u in contact kwam met enkele Ethiopiërs die voorstelden om naar Libanon te gaan. Ze brachten u in contact met een bureau en na 19 jaar te hebben gewoond in Ethiopië vertrok u. Via Soedan kwam u toe in Libanon. U verbleef er 13 jaar en kreeg er uw dochter op 7 januari 2014. Via Syrië kwam trok u uiteindelijk naar Turkije. Na 2 jaar en 5 maanden reisde u verder naar Griekenland. U diende er een verzoek om internationale bescherming in als Eritrese op 22 mei 2022 en kreeg de vluchtelingenstatus toegewezen op 11 juni 2022. U besloot echter om te vertrekken en nam legaal het vliegtuig naar België op 1 juli 2023. Enkele dagen later, op 5 juli 2023, diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor; documenten met betrekking uw verblijf in Griekenland, een medisch attest van u waaruit blijkt dat u besneden bent, een medisch attest van uw dochter waaruit blijkt dat zij niet besneden is, een medisch attest van bloedresultaten.*

## **B. Motivering**

*Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Uit het antwoord van de Griekse asielautoriteiten (dd.04.09.2023) als ook uit uw verklaringen blijkt dat u op 11.06.2022 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij/zij aantoon dat hij/zij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst – in dit geval Eritrea – aangezien u beweert over de Eritrese nationaliteit te beschikken.*

*U verklaart Eritrea te hebben verlaten met uw ouders op driejarige leeftijd (notities persoonlijk onderhoud en vervolgens 19 jaar in Ethiopië te hebben gewoond (hierna NPO), p.6). U heeft bij een eventuele terugkeer (naar Eritrea) geen persoonlijke vrees, maar vreest dat uw dochter niet aanvaard zou worden en vrouwelijke genitale verminking (VGV) zou moeten ondergaan (NPO, p. 21).*

***Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.***

***Ten eerste, rust er op een verzoeker de verplichting om bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming.*** Deze medewerkingsplicht vereist dat er verwacht wordt van de verzoeker dat hij of zij coherente, consistente en waarachtige verklaringen en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot diens identiteit, nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niet tegenstaande dat u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

*Zo dient vastgesteld te worden dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw Eritrese herkomst en/of nationaliteit aannemelijk te maken. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan internationale bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en origine te hebben, dan dient uw ingeroepen*

**vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.**

Gezien u geen waarheidsgetrouwe identiteitsdocumenten neerlegt, moet uw voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit uw verklaringen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werden u meerdere vragen gesteld over uw beweerde achtergrond en herkomst, hierbij steeds rekening houdend met uw profiel (met name dat u op jonge leeftijd uw land van herkomst heeft verlaten). U slaagde er echter niet in te overtuigen wat uw beweerde Eritrese herkomst betreft. Zo legde u ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot uw situatie als Eritreeër of Eritrese vluchteling in Ethiopië en kan u niet overtuigen wat betreft uw banden met uw vermeend land van herkomst. In casu werd vastgesteld dat u weinig overtuigende verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende situatie als illegale Eritrese vluchteling in Ethiopië. Daarnaast is gebleken dat u erg weinig informatie kon verstrekken die enige band tussen uw persoon en Eritrea zou kunnen aannemelijk maken of die blijk zou kunnen geven van enige voeling met de situatie van illegaal verblijvende Eritreeërs in Ethiopië of met de situatie van Eritreeërs in Ethiopië in het algemeen. U slaagt er met andere woorden niet in uw beweerde Eritrese herkomst aannemelijk te maken – niet via overtuigende verklaringen, noch via enig (begin van) materieel bewijs zoals (identiteits)documenten.

Ten eerste geeft u aan dat u zich ongeveer 40 jaar oud schat en dus geboren zou zijn in 1983. Gezien u geboren werd in Asmara, gaat u er van uit dat u automatisch over de Eritrese nationaliteit beschikt. Deze redenering volgt u ook voor uw ouders. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat op het moment van uw geboorte Eritrea deel uitmaakte van Ethiopië en bijgevolg nog niet als onafhankelijke staat bestond. Volgens het Ethiopische recht van 1952 tot 2003 bezaten alle Eritreeërs het Ethiopische staatsburgerschap en elke persoon van wie de vader en/of moeder het Ethiopische staatsburgerschap bezat, ongeacht de etnische afkomst, op dit staatsburgerschap aanspraak maakte (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Hoewel uw ouders, geboren in Asmara, verhuisden uit Asmara naar Ethiopië, gebeurde dit nog voor de onafhankelijkheid van Eritrea. Uw bewering dat uw ouders bijgevolg (automatisch) de Eritrese nationaliteit hadden, is dus onmogelijk gezien Eritrea nog niet onafhankelijk was. Aldus, in tegenstelling tot hetgeen u beweert, krachtens het Ethiopische recht zou u bij uw geboorte en bij uw beweerde aankomst in Ethiopië de Ethiopische nationaliteit gehad hebben.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat wie na 1992 de Eritrese nationaliteit wilde gebruiken, in 1993 aan het Eritrese onafhankelijkheidsreferendum moest deelnemen en daarvoor een Eritrees identiteitsbewijs ontving (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U geeft aan dat u, samen met uw ouders, naar Ethiopië verhuisde toen u drie jaar oud was, rond 1986/1987. Uw ouders verdwenen kort na aankomst en u bleef toen alleen achter. U hoorde daarna niets meer van hen. U heeft bijgevolg geen idee of zij ooit aan het referendum hebben deelgenomen en zo de Eritrese nationaliteit zouden hebben verworven. Bijgevolg kan niet worden aangetoond dat u ook op deze manier de Eritrese nationaliteit zou hebben gekregen.

Bovendien werd er u gevraagd of u ooit enige soort van identiteitsdocumenten had waarop u ontkennend antwoordt (NPO, p.14). Ook heeft u zich nooit laten registreren bij de Ethiopische autoriteiten (NPO, p.15). Gevraagd of de Ethiopische nationaliteit die u bezat bij uw geboorte ooit ontnomen is geweest, verklaart u dat u deze nooit gekregen heeft aangezien u geboren bent in Asmara. Wanneer u dan gevraagd wordt of u geen aanspraak kon maken op de Ethiopische nationaliteit, antwoordt u ontwijkend en begint u zelf vragen te stellen aan de protection officer (NPO, p. 16). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat uw (Ethiopische) nationaliteit (bij geboorte) gewijzigd werd, dan wel deze van uw ouders voor zij verdwenen zouden zijn.

Gezien u verklaart over geen enkel identiteitsdocument te beschikken, wordt er u de vraag gesteld of u ooit poogde asiel aan te vragen in Ethiopië en zich zo te laten registreren als een Eritrese vluchteling. U geeft aan dat u dat niet deed. De reden is omdat u 100% zeker bent dat er geen internationale bescherming gegeven werd aan Eritreeërs. U hoorde dit immers op uw werk (NPO, p.14). Nochtans zou u hiermee over de nodige identiteitsdocumenten kunnen beschikken waardoor u legaal in het land kon verblijven en zou kunnen genieten van tal van voordelen. Zo vaardigden de Ethiopische autoriteiten in 2003 en 2004 namelijk nieuwe regels uit over de nationaliteitswetgeving en over het statuut van burgers van Eritrese origine in Ethiopië. Eritreeërs die in Ethiopië wonen, maar hun Ethiopische nationaliteit kwijtraakten, kunnen die onder bepaalde voorwaarden terug krijgen. Inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, moeten zich net als alle andere buitenlanders laten registreren bij de autoriteiten. Zij kunnen een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen eigendommen bezitten, hebben het recht om te werken en kunnen gebruik maken van de sociale diensten. Hun wettelijk statuut is beter dan dat van andere buitenlanders, zegt een rapport gemaakt voor de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) in 2006: "The status of Eritreans resident in Ethiopia is also clear, affording rights to Eritrean residents above and beyond the rights of other foreign nationals resident in Ethiopia" (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier COI2016). Uzelf blijkt totaal geen weet te hebben over de rechten die aan Eritreeërs in Ethiopië werden of worden toegekend (NPO, p.17). Bovendien komt het niet aannemelijk over dat u gedurende de 19 jaar dat u als persoon van Eritrese origine in Ethiopië leefde nooit zou gehoord hebben over verblijfsvergunningen (en

werkvergunningen) die afgeleverd werden aan Eritreeërs in Ethiopië. Dat u zich nooit terdege zou geïnformeerd hebben over uw mogelijkheden om al dan niet asiel aan te vragen in Ethiopië, ondanks uw benarde positie, komt geheel ongeloofwaardig over en doet net als uw totaal gebrek aan kennis over de mogelijkheid om een permanente verblijfsvergunning te verkrijgen en de rechten van Eritreeërs in Ethiopië in ernstige mate afbreuk aan het door u voorgehouden profiel van illegale Eritrese vluchteling die gedurende 19 jaar in Ethiopië verbleven heeft.

Doorheen heel het persoonlijk onderhoud geeft u daarenboven blijk weinig tot geen voeling te hebben met de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië en de mogelijkheid voor Eritrese vluchtelingen om verblijfsdocumenten te verkrijgen in Ethiopië. Opvallend is dat u geen enkel contact opzocht met de Eritrese gemeenschap. U geeft hiervoor twee redenen. Zo verklaart u dat men u aanraadt om niet uw Eritrese nationaliteit kenbaar te maken waardoor u ook uit de buurt bleef van Eritreeërs (NPO, p.13). Dit is echter geen afdoende reden. Bovendien geeft u aan dat u in erbarmelijke omstandigheden leefde en uzelf amper kon voorzien in de basisvoorzieningen. Dat u op geen enkel moment dacht te rade gaan en contact opnam met uw medeburgers en lotgenoten is verbazingwekkend en weinig overtuigend. Zij zouden u immers kunnen wegwijzen maken in de rechten en plichten van Eritreeërs in Ethiopië. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder benadrukt wanneer u aangeeft dat een tweede reden waarom u nooit contact opnam met de Eritrese gemeenschap was omdat u hoorde zeggen dat alle Eritreeërs vermoord werden in de vluchtelingenkampen (NPO, p.18). Nochtans, even later in het interview, geeft u opeens aan dat u nooit bij Eritreeërs geweest was, maar hen wel zag in de vluchtelingenkampen (NPO, p.19). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, probeert u nog het schip te redden door te zeggen dat u zich ook afvroeg “waarom ze hen niet uitmoordden” (NPO, p.19). Het is trouwens niet de enige keer dat u opvallende verklaringen aflegde over uw land van herkomst en de Eritrese vluchtelingen in Ethiopië in het algemeen. Zo verklaart u ook nog meerdere malen dat Ethiopië Eritrea maar voor vijf jaar koloniseerde hoewel uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Eritrea deel uitmaakte van Ethiopië van 1950 tot 1993 (NPO, p.16 en zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Ook meent u dat Eritrea eigenlijk niet meer bestaat en de enige persoon die nog in het land woont de president, Isaias Afewerki, is die zich verstoopt (NPO, p.17 en 20). Een opvallende verklaring, zeker gezien u werkte in een bar waar u toegang had tot televisie. Deze onwetendheid staat in fel contrast met de kennis die u wel heeft over uw beweerde land van herkomst. Zo antwoordt u dat u niet weet dat in 2003 de Ethiopische regering nieuwe wetten uitvaardigde die ten voordele waren voor de Eritreeërs in Ethiopië, maar u wel kan zeggen wanneer de publieke feestdagen in Eritrea plaatsvinden (NPO, p.17). Deze informatie is echter makkelijk studeerbaar wat u tevens zelf bevestigt wanneer u aangeeft dat u pas in Turkije zich begon te informeren over de gewoontes en tradities van uw beweerde land van herkomst (NPO, p.18).

Verder dient er ook te worden gewezen op het feit dat u weinig kennis heeft over uw familiale geschiedenis (en die van uw ouders). Gezien uw jonge leeftijd waarbij u achtergelaten werd door uw familie, kan het CGVS begrip opbrengen dat u geen concrete details zou kunnen geven over uw familie. Toch is het opmerkelijk dat u niet weet waar uw ouders geboren zijn, maar wel de geboorteplaats van uw grootouders kent (NPO, p.10). Wanneer u hiermee dan ook geconfronteerd wordt, antwoordt u dat u dit toch niet zeker weet, maar wel weet dat ze Eritreeërs waren (NPO, p.11). U weet dan weer wel dat uw ouders Tigrinya spraken en zij tot de Tigrinya etnie behoorden (NPO, p.9). Dat zij zich bijgevolg settelden in een dorp in de Oromia regio waar er volgens u enkel Oromo gesproken wordt, is merkwaardig, zeker gezien Tigrinya wijd gesproken wordt in zowel de Tigray regio in Ethiopië als in Addis Abeba. Uzelf toonde bovendien geen interesse in het leren van uw moedertaal. Ook toonde u geen interesse om te achterhalen wat er nu precies gebeurde met uw beide ouders toen u in Ethiopië verbleef. Het is pas in Griekenland dat u stappen ondernomen zou hebben om hen terug op te sporen. Dat u, zelfs nadat u meerderjarig werd, geen poging ondernam om informatie over hen (of andere familieleden in Eritrea) te verkrijgen, is op zijn minst bizar te noemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal en uw (Eritrese) herkomst.

U geeft aan dat u zelf geen vrees heeft bij een eventuele terugkeer naar Eritrea – wat op zich al vreemd is rekening houdend met de de facto ongelimiteerde militaire dienstplicht in het land – de reden waarom vele Eritreeërs hun land ontvluchten – en tekenend voor uw beperkte affiniteit met de Eritrese maatschappij. U vreest echter voor uw dochter, die volgens u niet verwelkomd en besneden zou worden door de maatschappij. Vooreerst kan worden opgemerkt dat gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw nationaliteit en bijgevolg ook de beweerde nationaliteit van uw dochter, ook uw vrees vervalft ten aanzien van Eritrea en dus ook de vrees bij een eventuele terugkeer naar Eritrea niet in overweging kan worden genomen. Met betrekking tot de gevreesde besnijdenis dient bovendien nog het volgende te worden vastgesteld. Hoewel u aangeeft en attesteert dat uzelf besneden bent, gebeurde dit in Ethiopië en niet in Eritrea. Bovendien blijft u ontzettend vaag wanneer de vrees voor besnijdenis van uw dochter wordt bevraagd. Zo antwoordt u dat “de gemeenschap” zou beslissen of uw dochter besneden dient te worden. Wie van de gemeenschap u dan precies bedoelt, weet u niet, maar u hoorde dat het verplicht is (NPO, p.22). Gevraagd wie er dan zou willen dat uw dochter zou worden besneden, verklaart u “bijvoorbeeld de mensen bij wie ik zou wonen” (NPO, p.22). Dit antwoord is echter ontzettend vaag en weinig specifiek. Ook hoe het komt dat u zo zeker bent dat ze uw dochter zouden besnijden, antwoordt u bovendien dat “als je me er zou over vragen in Ethiopië, zou ik het weten, maar in Eritrea weet ik het niet” (NPO, p.23). Hoe de Eritrese overheid staat ten opzichte van deze praktijk heeft u geen idee (NPO, p.23). Nochtans kan er verwacht

worden indien u werkelijk een vrees zou hebben voor uw dochter dat u zich daar ten volle zou over informeren. In ieder geval geeft u geen zicht op uw werkelijke land of nationaliteit van herkomst waardoor het CGVS geen uitspraak kan doen over de door u aangehaalde vrees in hoofde van uw dochter aangezien het niet duidelijk is over welke nationaliteit u (en uw dochter) dan wel beschikt. In tweede orde, zoals hierboven aangehaald, slaagt u er niet in om uw beweerde vrees in hoofde van uw dochter te concretiseren. U kan hoegenaamd niet aangeven wie u specifiek vreest, niet in Eritrea, en niet in Ethiopië, als het gaat over de vrees VGV in hoofde van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u documenten voor die betrekking hebben tot uw verblijf in Griekenland, een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent, een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter nog niet besneden is en een medisch attest van bloedresultaten. Deze hebben echter geen invloed op bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit Eritrea. U kan zo goed als niets vertellen over uw beweerde Eritrese roots (of die van uw ouders of andere familieleden), weet evenmin te overtuigen als het gaat over uw beweerde leven als Eritrese vluchteling in Ethiopië en toont bijgevolg geen enkele band of affiniteit aan met Eritrea in het algemeen, niet via overtuigende verklaringen, noch via enig begin van materieel bewijs. Het CGVS hield hierbij rekening bij uw voorgehouden profiel, maar kan niet anders dan besluiten dat het om evidente redenen niet volstaat louter te verklaren dat u de Eritrese nationaliteit heeft of Eritrese roots heeft, zonder dit op enige wijze te kunnen staven. Het CGVS moet op zijn minst over enig aanknopingspunt beschikken wat in dit geval hoegenaamd niet zo is. U spreekt de taal niet, kan niets vertellen over uw beweerde Eritrese herkomst, heeft geen enkele band met de Eritrese (vluchtelingen)gemeenschap in Ethiopië, kan niet aangeven op welke wijze uw ouders of uzelf de Eritrese nationaliteit bekomen zouden hebben na de Eritrese onafhankelijkheid (aangezien jullie allen geboren zijn voor de Eritrese onafhankelijkheid in 1993), en bent in zijn geheel niet op de hoogte over de mogelijkheden die Eritrese vluchtelingen na 1993 hadden om zich te laten registreren om vervolgens te genieten van diverse rechten in onthaalland Ethiopië. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde Eritrese nationaliteit kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas (in hoofde van uzelf, maar ook in hoofde van uw dochter) dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 5 februari 2024. De opmerking die u formuleerde heeft voornamelijk betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen. Er werd met uw opmerking rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.  
(...)"

## **2. Het verzoekschrift**

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "de samenwerkingsplicht".

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

## **3. De aanvullende nota**

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie).

#### 4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU (Asielprocedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

## 7. Beoordeling

7.1. Verzoekster verklaart dat haar dochter ingeval van terugkeer naar Eritrea niet zal worden aanvaard en genitale verminking zal moeten ondergaan. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

7.2. De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat verzoekster een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland, zoals ook wordt vermeld in het feitenrelaas van de bestreden beslissing. Er liggen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen voor die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de aan haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

*In casu* blijkt dat de commissaris-generaal ervoor heeft geopteerd om geen gebruik te maken van de mogelijkheid om het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk te verklaren vanwege de aan haar verleende beschermingsstatus in Griekenland.

De Raad stelt verder vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing evenwel niet kan blijken dat (afdoende) rekening werd gehouden met het gegeven dat aan verzoekster reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. Bij gebrek aan het Griekse asiëldossier kan niet worden nagegaan op basis van welke elementen de Griekse autoriteiten verzoekster internationale bescherming hebben verleend en welke weerslag deze elementen kunnen hebben op de beoordeling van de commissaris-generaal en diens weigeringsmotieven.

In dit verband moet erop gewezen worden dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzocht worden. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit volgens het Hof van Justitie echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)).

Daarbij overwoog het Hof van Justitie ten eerste dat de Uniewetgever bij de huidige stand van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (hierna: GEAS) de doelstelling van artikel 78, lid 2, onder a) van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (VWEU), te weten een uniforme asielstatus voor onderdanen van derde landen die in de gehele Unie geldig is, nog niet volledig heeft geconcretiseerd en meer bepaald vooralsnog geen beginsel heeft geformuleerd op grond waarvan de lidstaten verplicht zijn om door een andere lidstaat genomen beslissingen tot toekenning van de vluchtelingenstatus automatisch te erkennen, noch de wijze van toepassing van een dergelijk beginsel gepreciseerd. Evenwel wijst het Hof van Justitie erop dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van de Kwalificatierichtlijn de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij over discretionaire bevoegdheid beschikken.

Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, *“ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker”* (HvJ, C-753/22, pt. 72).

Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken en moet de vluchtelingenstatus aan de verzoeker worden toegekend indien deze voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de Kwalificatierichtlijn, zonder dat deze autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd, stelt het Hof van Justitie vervolgens dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof van Justitie geeft daarbij tenslotte volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen: *“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid* (HvJ, C-753/22, pt. 78).” (eigen onderlijning).

Hieruit volgt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, en de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het verzoek niet niet-ontvankelijk kan verklaard worden en zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal, om

te kunnen voldoen aan haar verplichtingen op grond van de artikelen 4, lid 3 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, ertoe gehouden is zo spoedig mogelijk informatie te beginnen uitwisselen met de Griekse autoriteit die eerder aan verzoekster internationale bescherming heeft verleend, deze laatste in kennis moet stellen van het nieuwe in België ingediende verzoek, aan deze Griekse autoriteit haar standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de Griekse autoriteit te verzoeken binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover deze laatste beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

Gelet op voorgaande overwegingen kan niet blijken dat door de commissaris-generaal is voldaan aan de verplichting om ten volle rekening te houden met de beslissing tot toekenning van internationale bescherming van de andere EU-lidstaat, zijnde Griekenland, hetgeen voortvloeit uit de verplichting voor de asielautoriteiten om overeenkomstig artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn elk verzoek op individuele basis te beoordelen en met name rekening te houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door een verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van een verzoeker en om elk verzoek te onderzoeken aan de hand van nauwkeurige en actuele informatie overeenkomstig artikel 10, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Deze verplichting voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat die moet oordelen over een verzoek om internationale bescherming ingediend door een verzoeker aan wie reeds internationale bescherming werd verleend door de autoriteiten van een andere EU-lidstaat, om ten volle rekening te houden met deze beslissing, is overigens niet alleen een uitdrukking van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarop het GEAS zelf is gebaseerd, maar vormt ook een integraal onderdeel van de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op deze asielautoriteit rust, wanneer deze beslist het beschermingsverzoek niet niet-ontvankelijk te verklaren en het verzoek ten gronde te behandelen. De informatie-uitwisseling met de autoriteit van de lidstaat die reeds internationale bescherming verleende, die deel van uitmaakt van deze verplichting, strekt ertoe de autoriteit van de lidstaat waar het nieuwe verzoek werd ingediend in staat te stellen haar onderzoek van het beschermingsverzoek met volledige kennis van zaken te kunnen voeren. De elementen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de autoriteit van de eerste lidstaat die eerder dezelfde verzoeker internationale bescherming verleende, zijn bijgevolg onderdeel van het geheel van elementen waarop het nieuwe beschermingsverzoek is gebaseerd en die door de commissaris-generaal op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moet worden onderzocht.

*In casu* worden geen elementen aangebracht door verweerder waaruit kan afgeleid worden dat het niet mogelijk was om het Griekse asioldossier op te vragen en de Griekse autoriteiten niet bereid zouden zijn geweest om de elementen op basis waarvan aan verzoekster internationale bescherming werd verleend mee te delen of dat zij hiertoe niet langer in staat zouden zijn. Er bevindt zich in het administratief en rechtsplegingsdossier geen enkel stuk waaruit zou kunnen blijken dat de commissaris-generaal de Griekse autoriteiten in kennis heeft gesteld van het nieuwe beschermingsverzoek van verzoekster in België, hen haar standpunt over dit nieuwe verzoek heeft meegedeeld en hen heeft verzocht om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikken en die tot de toekenning van de aan verzoekster verleende internationale beschermingsstatus heeft geleid.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing genomen zonder ten volle rekening te houden met de eerdere beslissing tot het aan verzoekster verlenen van internationale bescherming van de Griekse autoriteiten en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

De Raad concludeert dat *in casu* niet kan blijken dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een globale, zorgvuldige beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoekster.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

7.3. Rekening houdend met wat voorafgaat, alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 mei 2024, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER